

loven havde indsat denne Bestemmelse om, at Staten vedligeholder Embedsboliger mod at faa $\frac{1}{3}$ af Grundlønnen. Men i dette Tilfælde vil jeg tro, at naar Menighedsraadene faar Administrationen heraf i deres Haand, vil de som Regel kunne komme igennem med denne Ottendedel. Jeg betragter det derfor som en stor Fordel, at Menighedsraadene har faaet denne Sag lagt ind under sig.

Jeg tror ogsaa, det økonomisk set vil vise sig at være en god Ordning, at Menighedsraadene skal bestyre eller have Medbestemmelsesret med Hensyn til Præstegaardsjorden. Dette sker ifølge den meget omtalte § 43, hvorved der tillægges Menighedsraadene Medbestemmelsesret med Hensyn til, hvor vidt Præstegaardsjorden skal udstykkes i de der omtalte Tilfælde. Man har hævdet, at denne Paragraf var i Strid med Loven af 4. Oktober 1919, men det har faktisk vist sig, at Bestemmelsen i denne Lov om, at der skal ligge 7 ha til Præstegaarden, er blevet fortolket meget liberalt, saa at der i mange, mange Tilfælde ligger 12 ha til Præstegaarden, akkurat det, som den højtærede Kirkeminister her har foreslaaet. Og jeg tror, dette er rigtigt; man skal have et lidt større Tilliggende, for man kan jo ikke forlange, at Præsten selv skal gaa og passe sin Jord, og naar han kun har 7 ha, bliver der vel lidt Arbejde for en Karl eller en Dreng.

I Folketinget blev det sagt af den forrige Kirkeminister, at han frygtede for, at en Række Menighedsraad vilde savne social Forstaaelse, og derfor vilde de ikke være med til at udstykke Præstegaardsjorderne. Jeg ved ikke, hvorpaa en saadan Antagelse kan støttes, jeg forstaaer ikke, hvorfor Menighedsraadene skulde have mindre social Forstaaelse end andre Mennesker, og efter som Paragraffen nu er affattet, synes jeg heller ikke, der er nogen som helst Grund til at nære Frygt i saa Henseende; det er jo kun i særlige Tilfælde, at Udstykningen helt bortfalder.

I flere af Paragrafferne træffer vi paa Udtrykket, at Provstiudvalget skal godkende det eller det. Dette Provstiudvalg har jo spillet en meget stor Rolle under alle Forhandlingerne og særlig i Agitationen mod de kirkelige Love, idet man har villet hævde, at det bestemte pegede i Retning af en Kirkedag, at Mindretallene vilde blive kuet, at der vilde komme Kætterforfølgelser o. s. v., o. s. v. Vi andre har ondt ved at se alle de mange Ulykker, der skulde følge af, at man indfører Provstiudvalg. Der staaer jo udtrykkeligt, at disse skal varetage de økonomiske Interesser, saasom Landbrug, Byg-

ningsvæsen, Regnskaber, og den Slags Ting kan jo neppe volde saa megen Ulykke i aandelig Henseende. Jeg har tilfældig talt med en Provst i Sønderjylland, som jeg anser for en meget frisindet Mand, og han sagde, at det havde netop vist sig, at disse Raad er praktiske og nyttige. Dette synes jeg, falder ganske sammen med de Udtalelser, Venstres Ordfører ved Behandlingen af Menighedsrådsforslaget fremsatte her; han mente ogsaa, at de havde vist sig at være praktiske og nyttige.

Da vi vedtog Lønningsloven, indsattes der en Bestemmelse om, at Staten yder Tjenestemændene Flyttegodtgørelse. Den højtærede Minister har jo omtalt, at det har vist sig at være en meget dyr Bestemmelse for Staten, for det er jo saadan, at naar Staten betaler, saa gør det ikke saa nøje. I det foreliggende Forslag har man nu søgt at regulere dette Forhold, idet der i § 92 er indsat en Bestemmelse om, at der ved Forflyttelse kun maa ydes $\frac{3}{4}$ af Udgifterne og i intet Tilfælde ud over 1 200 Kr. Jeg vilde meget ønske, at en tilsvarende Bestemmelse kunde blive fastsat ogsaa for andre Tjenestemænds Vedkommende.

Endnu en lille Ting har jeg Lyst til at nævne. Der staaer i § 37, 2det Stykke, at Brandforsikring af Embedets Bygninger fremtidig sker gennem Statsbrandforsikringsfonden eller med Ministeriets Samtykke i et af Staten autoriseret Forsikringsselskab. I Forslaget om Vedligeholdelse af Kirker og Kirkegaarde staaer der akkurat det samme, men der staaer der ikke noget om, at Ministeriet skal give sit Samtykke. Jeg nævner det kun, da jeg synes, det kunde have været ordnet paa samme Maade her. Menighedsraadene kunde vel nok have afgjort det lille specielle Tilfælde. — I § 62 staaer der, at Ejendomsforholdet til Præsteembedernes Kapitaler og Ejendomme ikke berøres af denne Lov, og det samme staaer i § 6 i Lovforslaget om Kirkers Bestyrelse. Jeg tror, det er rigtigt, at denne Paragraf er indsat. Der er mange, som holder paa, at det ikke er Statens Ejendom, og er bange for, at vi pludselig skal slaa fast, at det er Statens Ejendom, men det afgørende er naturligvis, som den højtærede Minister har sagt, at Midlerne bliver anvendt til kirkelige Øjemed, saa gør det ikke saa nøje, hvem der teoretisk set ejer dem.

Sluttelig skal jeg kun sige, at Behandlingen af disse Lovforslag har vist, at Rigsdagen er lydhør ogsaa overfor Røster udefra. Jeg tror netop, at dette er et Tegn paa, at Rigsdagen ogsaa i Fremtiden vil finde nødvendige Udveje for den frie folkekirkelige